

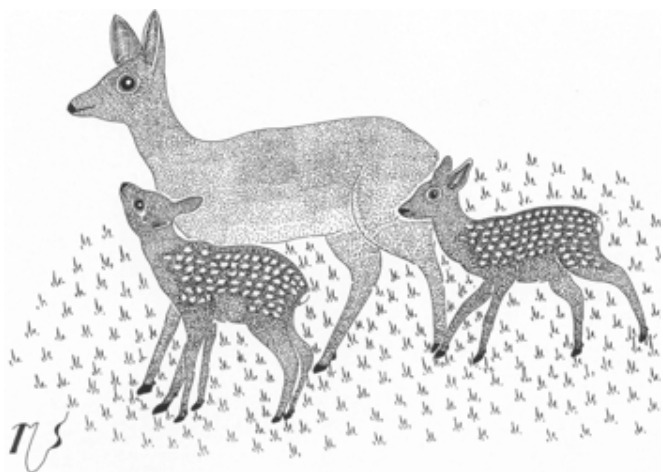

Prečo prababička Príroda pofrkala srnča bielymi fľakmi

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Lesné a lúčne zátiešie dolinky Olinky je domovom srnky Aranky. Je hanblivá, a veľmi nerada sa ukazuje na lúke. Najradšej vychádza na pašu skoro ráno alebo tesne pred príchodom súmraku.

Počas mája sa srnke Aranke narodilo malé srnča. Veľmi sa na ňu ponášalo, avšak jeho kožušok zdobili navyše ešte biele fľaky. V prvých dňoch života si takéto odlišné sfarbenie odevu malé srnča vôbec nevšímalo. Keď však trochu povyrástlo, začalo uvažovať nad tým, že má iný kožušok ako jeho mama.

Srnka Aranka a srnčatá - srnec hôrny

mamička, aj mláďatá lišky Falošnice spod uja Javora sa na ňu celkom podobajú.

- Och, ty moje malé srnča, - povzdychla si srnka Aranka. - Tak teba trápi, že máš srst' pofrkajú bielymi fľakmi. A preto si myslíš, že nie si moje?

- Áno, - odvetilo srnča.

- Tak ja ti prezradím, prečo ti prababička Príroda pokropila kožušok bielymi fľakmi, - povedala mamička srna. - Keď som bola taká malá ako ty i ja som mala srst' pofrkajú takými škvrnami. No časom sa mi biele fľaky úplne stratili.

- To znamená, že aj mne vyblednú, keď budem taká veľká ako ty? - spýtalo sa zvedavé srnča.

- Mamička, naozaj si ty moja mamička? - opýtalo sa raz srnča.

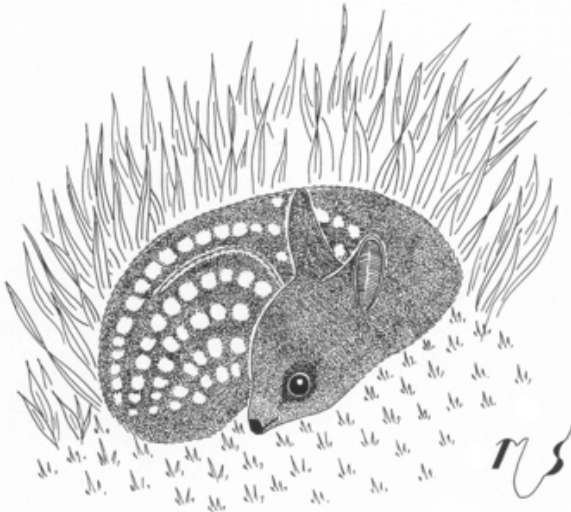
Srnke Aranke táto otázka skoro vyrazila dych: *- A prečo by som nemala byť tvoja mamička?*

- Preto, lebo môj kožušok sa na tvoj vôbec nepodobá, - odvetilo srnča. - Malé zajace spod liesky Agnesy sú presne také, ako ich

NA TÚRU S NATUROU

- To vieš, že sa ti stratia, - upokojovala svoje malé srnča Aranka. - Ale chcem ti vysvetliť, prečo si sa mi narodila s takým pofíkaným kožuškom. Preto, aby si bola tu v zátiší lesa lepšie maskovaná pred bystrými očami rýsa Ostrovida a vlka Tuláka. Keď presvitá pomedzi koruny stromov dovnútra lesa Slnko Zlatoviečko, tak na hnedom lístí svietia presne také isté škvrny aké máš na kožušku ty. No a tak keď tam ležiš v lístí schúlené bez môjho dozoru, tak ťa nikto neuvidí, lebo dokonale splývaš s okolím.

srnča

- Mamička, také som rado, že si moja! - zvolalo srnča. - Neviem si predstaviť, čo by som si bez teba samé počalo.

Na sklonku leta sa slová srnky Aranky vyplnili. Za ten čas srnča povyrástlo a nepotrebovalo už opateru svojej mamy, a tak postupne všetky biele fláky na jeho kožušku vybledli. Teraz sa už na ňu celkom ponášalo, akoby jej bolo z oka vypadlo.

- No vidíš, a ja som si už namýšľalo, že nie som vôbec tvoje. - povzdychlo si srnča.

- Prababička Príroda to tak zariadila, že každé malé srnča sa narodí so škvrnami, - pokračovala srnka Aranka. - Keď však už budeš mocná a sama budeš vedieť utiecť pred nepriateľmi, kožušok sa ti prefarbí dohneda. Všetky biele škvrny, ktoré ťa teraz maskujú a chránia, sa postupne stratia.